Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. RICHARD DE LA TOUR
представено на 9 март 2023 година [1]

Дело C-142/22

OE
срещу
The Minister for Justice and Equality

(Преюдициално запитване, отправено от Supreme Court (Върховен съд, Ирландия)

„Преюдициално запитване — Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Европейска заповед за арест — Рамково решение 2002/584/ПВР — Член 27 — Специално правило — Наказателно преследване за извършено преди предаването престъпление, различно от това, за което се иска предаване — Съгласие на изпълняващия съдебен орган — Невалидна европейска заповед за арест — Последици за искането за съгласие — Въпрос, окончателно разрешен в решението за предаване“

I. Въведение

1. Член 27, параграф 2 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки [2], изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. [3], установява специално правило, съгласно което лицето, което се предава, не може да бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска неговото предаване.

2. От член 27, параграф 3, буква ж) от Рамково решение 2002/584 е видно, че предвиденото в параграф 2 от този член специално правило не се прилага, когато изпълняващият съдебен орган, предал съответното лице, даде своето съгласие в съответствие с параграф 4 от същия член, то да бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска неговото предаване.

3. С настоящото преюдициално запитване от Съда по същество се иска да прецени дали констатацията, че европейска заповед за арест, въз основа на която е предадено дадено лице, е издадена от орган, който не е „издаващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Рамково решение 2002/584, и поради това съответно е трябвало да се счита за

[1] Език на оригиналния текст: френски.

[2] ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3.

[3] ОВ L 81, 2009 г., стр. 24, наричано по-нататък „Рамково решение 2002/584“.

невалидна, може да е пречка изпълняващият съдебен орган — когато е сезиран с искане за съгласие, с което да се позволи на съдебните органи на издаващата държава членка да преследват наказателно или да осъдят това лице за предходно престъпление, различно от това, за което се иска неговото предаване — да даде такова съгласие.

4. В настоящото заключение ще предложа на Съда да отговори, че такова основание за невалидност на европейска заповед за арест не може да е пречка изпълняващият съдебен орган да даде поисканото съгласие.

II. Правна уредба

А. Правото на Съюза

5. Релевантни в настоящото дело са член 1, параграф 1, член 6, параграфи 1 и 2, член 8, параграф 1 и член 27 от Рамково решение 2002/584.

Б. Ирландското право

6. Рамково решение 2002/584 е транспонирано в ирландското право с European Arrest Warrant Act 2003 (Закон от 2003 г. за европейската заповед за арест), изменен.

7. Член 2, параграф 1 от този закон съдържа по-специално следните определения:

– „съдебен орган“ е „съдия, магистрат или друго лице, оправомощено съгласно законодателството на съответната държава членка да изпълнява функции, които са идентични или подобни на тези, изпълнявани съгласно член 33 от съд в [Ирландия]“. Supreme Court (Върховен съд, Ирландия) уточнява, че става дума за функцията по издаване на европейски заповеди за арест;

– „издаващ съдебен орган“ е „съдебният орган на издаващата държава, който издава съответната заповед за арест“ и

– „издаваща държава членка“ е „държава членка, чийто съдебен орган е издал съответната европейска заповед за арест“.

8. Член 22 от Закона от 2003 г. за европейската заповед за арест, заменен с член 80 от Criminal Justice (Terrorist Offences) Act 2005 (Закон за наказателното правосъдие (терористични престъпления) от 2005 г., предвижда в параграф 7:

„По отношение на лице, което е предадено на издаваща държава членка съгласно този закон, High Court [Висш съд, Ирландия] може да даде съгласие:

(a) срещу лицето да бъде образувано в издаващата държава членка производство за престъпление,

(b) в издаващата държава членка да бъде наложено наказание, включително наказание, което се изразява в ограничаване на свободата на лицето, във връзка с престъпление, или

(c) срещу лицето да бъде образувано в издаващата държава членка производство или то да бъде задържано с цел изпълнение на присъда или мярка, изискваща задържане във връзка с престъпление,

при получаване на писмено искане в този смисъл от издаващата държава членка“.

9. Член 22, параграф 8 от Закона от 2003 г. за европейската заповед за арест, заменен с член 15 от European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012 (Закон за европейската заповед за арест (прилагане спрямо трети държави и изменение) и екстрадиция (изменение) от 2012 г.) предвижда, че съгласието по член 22, параграф 7 от Закона от 2003 г. за европейската заповед за арест следва да бъде отказано, ако за въпросното престъпление не се допуска предаване на съответното лице съгласно част 3 от този закон. Тази част 3 съдържа разпоредбите относно основните права, кореспонденцията, двойната наказуемост, наказателното преследване на издирваното лице в Ирландия въз основа на същите предполагаеми деяния, възрастта за наказателна отговорност, извънтериториалната компетентност и задочните наказателни производства.

III. Фактите по спора в главното производство и преюдициалните въпроси

10. През 2016 г. срещу OE са издадени три европейски заповеди за арест, две от тях от прокуратурата на Амстердам (Нидерландия), а третата — от звено на нидерландската национална прокуратура. Със заповедите се иска предаването на OE за целите на наказателно преследване за редица престъпления, вкл. изпиране на пари, нападение и опит за убийство.

11. Тъй като High Court (Висш съд) отхвърля възраженията на OE и последният не е обжалвал решението на този съд, той е предаден на нидерландските органи през 2017 г. Безспорно е, че нито едно от възраженията не се отнася до факта, че европейските заповеди за арест са били издадени от прокурори. Впоследствие OE е осъден на 18 години лишаване от свобода, които понастоящем изтърпява в Нидерландия.

12. На 1 май 2019 г. нидерландският национален прокурор изпраща на High Court (Висш съд), в качеството му на изпълняващ съдебен орган, искане за съгласие в съответствие с предвиденото в член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584, за да се позволи по-нататъшно наказателно преследване срещу OE за предходни престъпления, различни от тези, за които е било поискано предаването му. Искането за съгласие е представено пред High Court (Висш съд) на 23 юли 2019 г. OE е съден, признат е за виновен и е осъден на доживотен затвор по новите обвинения, но за да бъде изпълнено новото наказание лишаване от свобода, е необходимо съгласието на изпълняващия съдебен орган.

13. Посоченото искане за съгласие обаче е оттеглено след постановяването на решение от 27 май 2019 г. (Прокуратури на Любек и на Цвикау)[4], от което следва, че прокуратурите на държава членка, при които има риск да получават пряко или косвено конкретни разпореждания или указания от страна на изпълнителната власт при приемането на решение за издаване на европейска заповед за арест, не попадат в обхвата на понятието „издаващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Рамково решение 2002/584.

[4] C-508/18 и C-82/19 PPU, EU:C:2019:456.

14. Впоследствие пред High Court (Висш съд) е представено ново искане за съгласие, но този път от съдия-следовател от Амстердам.

15. OE оспорва новото искане за съгласие пред High Court (Висш съд), като твърди, че органите, които са издали европейските заповеди за арест, не са „издаващи съдебни органи“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Рамково решение 2002/584. В това отношение следва да се уточни, че OE не оспорва предаването си на нидерландските органи на основание на европейските заповеди за арест, а счита, че съгласието за наказателно преследване за престъпления, различни от тези, за които е поискано предаването му, не може да бъде дадено, когато първоначалните европейски заповеди за арест не са надлежно издадени от издаващ съдебен орган.

16. Като приема обаче, че решението за предаването му се ползва със силата на пресъдено нещо, High Court (Висш съд) отхвърля жалбата на OE. Последният обжалва пред Court of Appeal (Апелативен съд, Ирландия).

17. Междувременно, на 24 ноември 2020 г., Съдът постановява решение Openbaar Ministerie (Съставяне на подправени документи)[5] относно нидерландските прокурори, съгласно което член 6, параграф 2 и член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкуват в смисъл, че прокурор от държава членка, който, въпреки че участва в правораздаването, може да получава конкретни указания от страна на изпълнителната власт при упражняване на правомощието си за вземане на решения, не представлява „изпълняващ съдебен орган“ по смисъла на посочените разпоредби[6].

18. Court of Appeal (Апелативен съд) отхвърля жалбата на OE, като в съответствие с доводите на Minister for Justice and Equality (министър на правосъдието и равенството, Ирландия, наричан по-нататък „министърът“) приема, че следва да се приложи националното процесуално правило относно принципа на „estoppel“, който не допуска нито пряко оспорване на определението за предаване на High Court (Висш съд), нито инцидентно оспорване на това определение[7]. В тази насока Court of Appeal (Апелативен съд) се позовава на практиката на Съда, който подчертава значението на принципа, че не могат да се поставят под въпрос съдебни решения, влезли в сила, след като са изчерпани всички способи за защита или след като са изтекли сроковете за обжалване[8], при условие че са спазени принципите на равностойност и ефективност, за които в главното производство не се твърди, че са били нарушени.

19. На 22 септември 2021 г. Supreme Court (Върховен съд) допуска допълнително обжалване.

20. Според този съд OE признава, че решението за разпореждане на предаването му през 2017 г. е придобило сила на пресъдено нещо съгласно ирландското право и че правото на Съюза не изисква то да бъде преразгледано. Основното му възражение срещу даването на съгласие се основава на нормативните условия, уреждащи процедурата по даване на

[5] C-510/19, EU:C:2020:953.

[6] Точка 70 от това решение. Вж. и решение от 8 декември 2022 г., CJ (Решение за отлагане на предаването поради наказателно преследване) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, т. 55).

[7] Запитващата юрисдикция посочва, че обикновено принципът на „estoppel“ следва да се приложи в дадено дело, когато решението: i) е постановено от компетентния съд, ii) представлява окончателно решение по същество, iii) урежда въпрос, който една от страните иска да повдигне в следващото производство, и когато iv) страните са същите лица (или техните правоприемници) като страните в производството, в което е формулиран доводът за „estoppel“.

[8] Запитващата юрисдикция се позовава на решение от 6 октомври 2009 г., Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615).

съгласие. Всъщност съгласно член 22, параграф 7 от Закона от 2003 г. за европейската заповед за арест искането за съгласие трябва да бъде отправено от „издаващата държава“, а тя е държавата, чийто „съдебен орган“ е издал първоначалната европейска заповед за арест. ОЕ обаче твърди, че тъй като прокурорите, издали първоначалните европейски заповеди за арест, не са „съдебни органи“ по смисъла на правото на Съюза, Кралство Нидерландия не може да се счита за „издаваща държава“.

21. Министърът обаче продължава да поддържа пред запитващата юрисдикция, че всеки евентуален въпрос относно възможността нидерландските прокурори да действат като издаващи съдебни органи на европейските заповеди за арест трябва да се счита за окончателно решен от High Court (Висш съд) в неговото определение за предаване от 2017 г. и че към това окончателно решение се прилага принципът на „estoppel“, така че последното не може да бъде преразгледано в това отношение.

22. Според запитващата юрисдикция отговорът на въпроса дали в рамките на искане за съгласие по член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584 трябва да се допусне ОЕ да се позове на довод, който се основава на факта, че първоначалните европейски заповеди за арест не са издадени от „издаващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 1 от същото рамково решение, зависи от правилната правна квалификация на връзката между производството по предаване и производството по даване на съгласие.

23. Всъщност тази юрисдикция счита, че ако тези производства следва да бъдат разгледани като отделни и „самостоятелни“ производства, при които всяко възражение, което съответното лице е могло да представи във връзка с молбата за предаване, може да бъде повдигнато като нов или допълнителен довод във връзка с искането за съгласие, тогава принципът на „estoppel“ не може да се приложи.

24. От друга страна, ако те трябва да се разглеждат като толкова тясно свързани, че въпрос, по който съдът по необходимост се е произнесъл в решението за предаване, трябва да се приеме за приключен за целите на решението за даване на съгласие, на този етап ОЕ няма да може да се позове на довод относно статута на издаващия съдебен орган.

25. При тези обстоятелства Supreme Court (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 27 от [Рамково решение 2002/584] да се тълкува в смисъл, че решението за предаване на лице поражда правоотношение между него, изпълняващата държава и молещата държава, така че всеки въпрос, считан за окончателно решен във въпросното решение, следва да се счита за решен и за целите на процедурата за получаване на съгласие за по-нататъшно наказателно преследване или налагане на наказание за други престъпления?

2) Ако отговорът на първия въпрос е, че член 27 не изисква такова тълкуване, нарушава ли принципа на ефективност национално процесуално правило, ако действа така, че не позволява на засегнатото лице в контекста на искането за съгласие да се позовава на релевантно решение на [Съда], постановено след издаването на заповедта за предаване?“.

26. Запитващата юрисдикция е поискала настоящото дело да бъде разгледано по реда на бързото преюдициално производство по член 105 от Процедурния правилник на Съда или по реда на спешното производство по член 107 от този процедурен правилник.

27. С решение от 15 март 2022 г. втори състав решава да не уважи искането на запитващата юрисдикция делото да се разгледа по реда на спешното преюдициално производство. С решение от 23 март 2022 г. председателят на Съда отхвърля искането на запитващата юрисдикция посоченото дело да се разгледа по реда на бързото преюдициално производство.

28. Писмени становища представят OE, министърът и ирландското правителство, унгарското, нидерландското и полското правителство, както и Европейската комисия.

29. В съдебното заседание, проведено на 14 декември 2022 г., OE, министърът и ирландското правителство, нидерландското правителство, както и Комисията представят устните си становища и отговарят на поставените им от Съда въпроси за устен отговор.

IV. Анализ

30. Както е видно от акта за преюдициално запитване, съмненията, които са в основата на преюдициалните въпроси, се отнасят до връзката между производството по предаване и последващото искане по член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584 за получаване на съгласието на изпълняващия съдебен орган лице, което вече е предадено, да бъде наказателно преследвано, осъдено или друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което е поискано неговото предаване.

31. По-конкретно запитващата юрисдикция иска да се установи дали невалидността на европейска заповед за арест поради това, че не е издадена от „издаващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 1 от посоченото рамково решение, може да е пречка изпълняващият съдебен орган да даде поисканото му съгласие.

32. Изглежда обаче, че в настоящия случай разглеждането на този основен проблем в рамките на спор, който се отнася до резултата от искане за съгласие, е обусловено от въпрос на националното процесуално право, а именно дали принципът на estoppel е приложим в контекста на главното производство.

33. Според мен с оглед на описаните от запитващата юрисдикция обстоятелства решаването на спора в главното производство не налага Съдът да се произнася по съответствието на това национално процесуално правило с правото на Съюза. Всъщност този въпрос става неотносим от момента, в който се установи, че независимо дали във връзка с искане за съгласие съответното лице може да се позове на основание, свързано с невалидността на европейска заповед за арест, по която е постановено окончателно съдебно решение за нейното изпълнение, такова основание във всеки случай не може да обоснове отказ на изпълняващия съдебен орган да даде такова съгласие.

34. Считам също, че основният проблем, който е свързан с евентуалните последици от невалидността на европейска заповед за арест досежно разглеждането на последващо искане за съгласие по член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584, трябва — обратно на твърденията на Комисията — да бъде разгледан сам по себе

си, без да е необходимо произнасяне по обосноваността на довода на OE, с който се цели да се докаже, че не е налице „издаваща държава“ по смисъла на член 22, параграф 7 от Закона от 2003 г. за европейската заповед за арест. Всъщност, освен че този довод е съсредоточен върху тълкуването на норма от националното право, за мен главното съмнение на запитващата юрисдикция се отнася до връзката, която съгласно правото на Съюза съществува между първоначалното предаване и искането за съгласие. Тази връзка е залегнала и в доводите на OE в главното производство.

35. В тази насока от акта за преюдициално запитване е видно, че OE оспорва даването на исканото съгласие, тъй като нидерландските органи, издали първоначалните европейски заповеди за арест, не можели да се считат за „издаващи съдебни органи“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Рамково решение 2002/584. Въпреки че не оспорва решението за предаване и статута на съдебния орган, отправил искането за съгласие, OE твърди, че поисканото съгласие на основание член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамковото решение не може да бъде дадено, ако европейските заповеди за арест, довели до предаването му, не са надлежно издадени. Следователно, за да оспори даването на исканото съгласие от изпълняващия съдебен орган, OE твърди невалидност на първоначалните европейски заповеди за арест.

36. Смятам, че този довод е неправилен.

37. Всъщност дори ако искането за съгласие задължително е свързано с конкретна по-рано изпълнена европейска заповед за арест, според мен то трябва да подлежи на отделно и самостоятелно разглеждане по същество от изпълняващия съдебен орган. В този смисъл порок на европейска заповед за арест, която е изпълнена, не може да е основание за отказ на исканото съгласие.

38. В тази насока следва да се отбележи, че Съдът вече е постановил, че след като издирваното лице е било задържано, а впоследствие и предадено на издаващата държава членка, европейската заповед за арест по принцип е изчерпала правните си последици, с изключение на последиците от предаването, които са изрично предвидени в глава 3 от Рамково решение 2002/584[9].

39. Сред предвидените в тази глава последици от предаването е възможността за наказателно преследване за други престъпления, чиито условия са предвидени в член 27 от Рамковото решение.

40. Съгласно специалното правило, установено в член 27, параграф 2 от Рамковото решение, което е свързано със суверенитета на изпълняващата държава членка, лице, което е предадено, има правото да бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода само за престъплението, обосновало неговото предаване[10].

41. Според Съда всъщност това правило изисква издаващата държава членка — която желае да преследва наказателно или да осъди едно лице за престъпление, извършено преди предаването му в изпълнение на европейска заповед за арест, различно от това, за което се иска предаването — да получи съгласието на изпълняващата държава членка, за

[9] Вж. решение от 13 януари 2021 г., MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, т. 77).

[10] Вж. по-специално решение от 24 септември 2020 г., Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Принцип на специалното правило) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, т. 39 и цитираната съдебна практика).

да не се допусне първата държава членка да навлезе в правомощията, които изпълняващата държава членка може да упражни, и да превиши своите прерогативи по отношение на преследваното лице [11].

42. Единствено в предвидените в член 27, параграф 3 от Рамково решение 2002/584 случаи, по-специално когато съгласието е дадено в съответствие с буква ж) от този параграф и в съответствие с параграф 4 от този член, съдебните органи на издаващата държава членка имат право да проведат наказателно преследване или да осъдят това лице за престъпление, различно от това, за което е поискано предаването [12].

43. Съдът подчертава, че специалното правило е тясно свързано с предаването, произтичащо от изпълнението на конкретна европейска заповед за арест [13]. Това предполага, че спазването на въпросното правило може да се прецени само с оглед на предаването, извършено въз основа на конкретна европейска заповед за арест [14].

44. Независимо от връзката между прилагането на член 27 от Рамково решение 2002/584 и наличието на по-рано изпълнена европейска заповед за арест обаче, следва да се подчертае, че Съдът вече е постановил, че решението за предоставяне на предвиденото в член 27, параграф 4 от това рамково решение съгласие е отделно от решението за привеждане в изпълнение на европейска заповед за арест и поражда различни правни последици за съответното лице [15].

45. Ето защо предаването на лице въз основа на европейска заповед за арест и искането за съгласие, с което да се разреши на съдебните органи на издаващата държава членка да преследват наказателно или да осъдят това лице за предходно престъпление, различно от това, за което се иска неговото предаване, са два отделни етапа от процес, който цели да гарантира, че извършените престъпления няма да останат ненаказани в Съюза.

46. Въпреки че по подобие на решението за изпълнение на европейската заповед за арест решението за даване на съгласие може да засегне свободата на съответното лице [16], то има собствен предмет и поради това трябва да бъде взето от изпълняващия съдебен орган след разглеждане, което е отделно и самостоятелно спрямо това, в основата на което е европейската заповед за арест.

47. Това разглеждане трябва да се извърши в съответствие с разпоредбите на член 27, параграф 4 от Рамково решение 2002/584, за да се прецени по същество искането за съгласие.

[11] Вж. решение от 24 септември 2020 г., Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Принцип на специалното правило) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, т. 40).

[12] Вж. решение от 24 ноември 2020 г., Openbaar Ministerie (Съставяне на подправени документи) (C-510/19, EU:C:2020:953, т. 63).

[13] Вж. решение от 24 септември 2020 г., Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Принцип на специалното правило) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, т. 37, 38 и 40).

[14] Вж. в този смисъл решение от 24 септември 2020 г., Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Принцип на специалното правило) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, т. 45).

[15] Вж. по-специално решение от 26 октомври 2021 г., Openbaar Ministerie (Право на изслушване от изпълняващия съдебен орган) (C-428/21 PPU и C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, т. 49 и цитираната съдебна практика).

[16] Вж. по-специално решение от 26 октомври 2021 г., Openbaar Ministerie (Право на изслушване от изпълняващия съдебен орган) (C-428/21 PPU и C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, т. 51 и цитираната съдебна практика).

48. Следователно изпълняващият съдебен орган трябва да провери дали представеното му искане за съгласие е придружено от информацията по член 8, параграф 1 от това рамково решение и от превод, както се посочва в член 8, параграф 2 от него. Този орган трябва да провери и дали престъплението, за което е поискано съгласието, само по себе си поражда задължение за предаване в съответствие със същото рамково решение.

49. Съгласно член 27, параграф 4 от Рамково решение 2002/584 изпълняващият съдебен орган трябва освен това да прецени с оглед на предвидените в членове 3 и 4 случаи, при които изпълнението не се допуска или може да бъде отказано, дали може да бъде разрешено включването в обхвата на наказателното преследване и на престъпления, различни от тези, за които е поискано предаването на съответното лице.

50. Налага се обаче изводът, че никоя от тези разпоредби не предвижда, че порок на първоначална европейска заповед за арест може да позволи на изпълняващия съдебен орган да откаже да даде поисканото съгласие.

51. Различно тълкуване според мен би застрашило преследваните с Рамково решение 2002/584 цели.

52. В това отношение отбелязвам, че съгласно практиката на Съда, тъй като въвежда изключения от принципа на взаимно признаване по член 1, параграф 2 от Рамково решение 2002/584, член 27 от това рамково решение не бива да се тълкува така, че да се стигне до осуетяване на преследваната от Рамковото решение цел, а именно да се улесни и ускори предаването между съдебните органи на държавите членки предвид взаимното доверие, което трябва да съществува помежду им [17].

53. Това изискване за бързина, което е в основата на Рамково решение 2002/584, намира отражение в член 27, параграф 4 от него, който предвижда, че решението за съгласие за разширяването на наказателното преследване трябва да се вземе не по-късно от 30 дни от получаване на искането.

54. Да се допусне обаче, че порок на първоначална европейска заповед за арест може да е пречка изпълняващият съдебен орган да даде необходимото съгласие, би означавало да се приеме, че условията, при които е извършено предаването, следва да бъдат преразгледани в рамките на искане за съгласие, отправено на основание член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584. Такова преразглеждане би довело до забавяне на решението за даване на съгласие, което би противоречало на изискването за бързина, залегнало в основата на Рамковото решение. Това преразглеждане според мен е несъвместимо и с правната сигурност, защото би могло да постави под въпрос окончателния характер на съдебното решение, с което се разпорежда изпълнението на европейска заповед за арест.

55. Освен това следва да се възприеме тълкуване, което да допринася за постигането на друга цел на Рамково решение 2002/584, а именно борбата с безнаказаността [18]. Да се допусне обаче, че изпълняващ съдебен орган може да откаже да даде съгласието, поискано

[17] Вж. по-специално решение от 24 септември 2020 г., Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Специално правило) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, т. 35 и цитираната съдебна практика).

[18] Вж. по-специално решения от 8 декември 2022 г., CJ (Решение за отлагане на предаването поради наказателно преследване) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, т. 74 и цитираната съдебна практика), и от 31 януари 2023 г., Puig Gordi и др. (C-158/21, EU:C:2023:57, т. 141).

от него на основание член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от това рамково решение, би накърнило тази цел, възпрепятствайки съдебните органи на издаващата държава членка да преследват наказателно, да осъдят или по друг начин да лишат от свобода лице за предходно престъпление, различно от това, за което е поискано неговото предаване.

56. По всички тези съображения считам, че член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че констатацията, че европейска заповед за арест, въз основа на която е предадено дадено лице, е издадена от орган, който не е „издаващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 1 от това рамково решение, и поради това съответно е трябвало да се счита за невалидна, не може да е пречка изпълняващият съдебен орган — когато е сезиран с искане за съгласие, с което да се позволи на съдебните органи на издаващата държава членка да преследват наказателно или да осъдят това лице за предходно престъпление, различно от това, за което се иска неговото предаване — да даде такова съгласие.

V. Заключение

57. С оглед на изложеното дотук предлагам на Съда да отговори на поставените от Supreme Court (Върховен съд, Ирландия) преюдициални въпроси, както следва:

„Член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г.,

трябва да се тълкува в смисъл, че

констатацията, че европейска заповед за арест, въз основа на която е предадено дадено лице, е издадена от орган, който не е „издаващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Рамково решение 2002/584, изменено с Рамково решение 2009/299, и поради това съответно е трябвало да се счита за невалидна, не може да е пречка изпълняващият съдебен орган — когато е сезиран с искане за съгласие, с което да се позволи на съдебните органи на издаващата държава членка да преследват наказателно или да осъдят това лице за предходно престъпление, различно от това, за което се иска неговото предаване — да даде такова съгласие“.